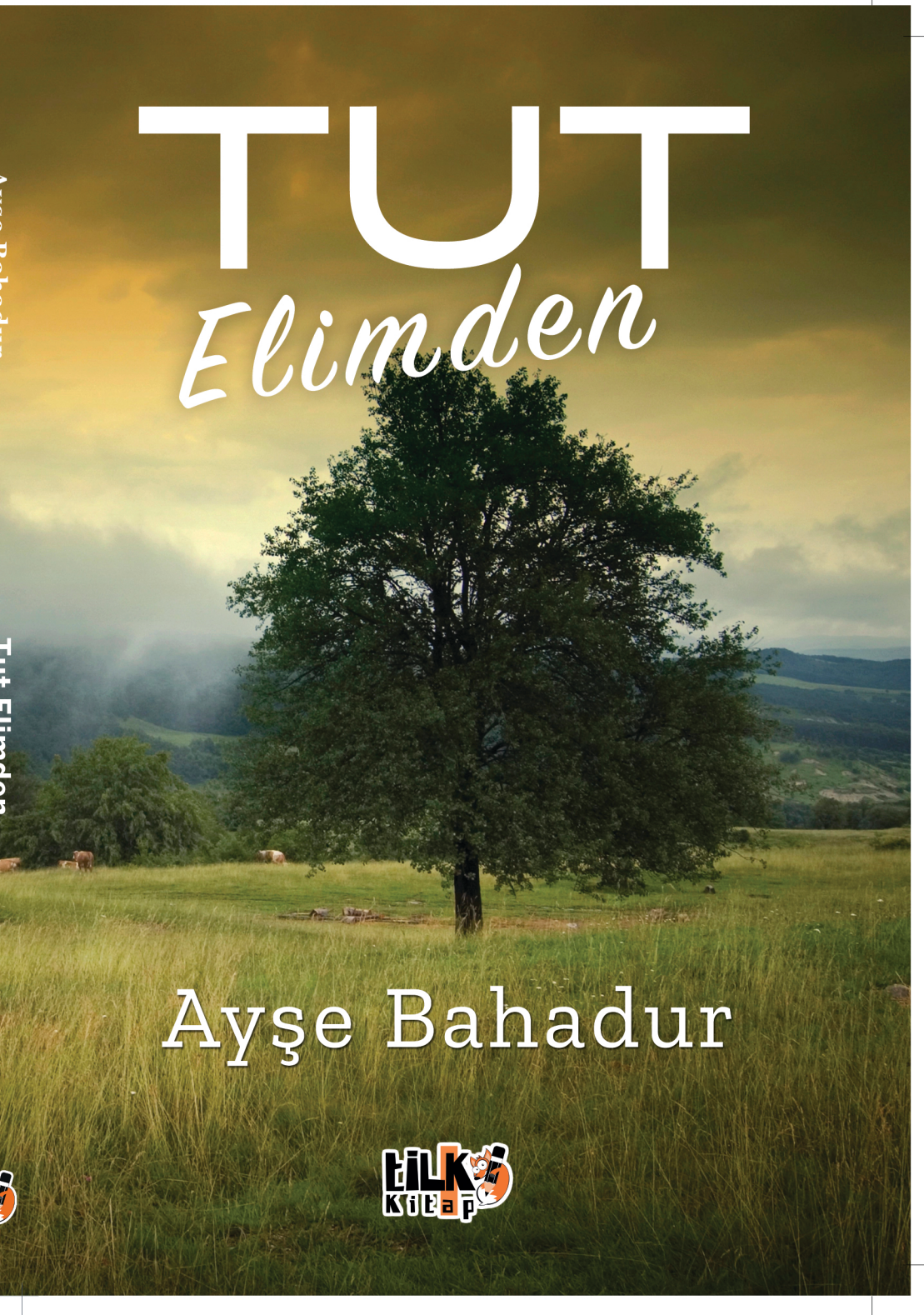

TUT
Elimden
Ayşe Bahadur
Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Tut Elimden

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
İşletme Koordinatörü: Fatih Can
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Baran Ekber

1.Basım, İstanbul, Kasım 2025
ISBN: 978-625-5779-17-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

TUT ELİMDEN

Ayşe Bahadur

YAZAR HAKKINDA

1976 yılında Bayburt'ta, sekiz kardeşin beşincisi olarak dünyaya gelen Ayşe Bahadur, ilkokul eğitimini köyünde tamamladıktan sonra ailesiyle birlikte İstanbul'a göç etmiştir. Ailesel nedenlerden dolayı eğitimine devam edemeyen Bahadur, henüz 16 yaşında evlendirilmiş ve kısa süre sonra ilk çocuğunu kaybederek çok genç yaşta derin bir evlat acısı yaşamıştır.

Yaşadığı ağır kayıplara rağmen hayata tutunmayı başaran Ayşe Bahadur, azmi, hoşgörüsü, empati yeteneği ve saygın kişiliği ile çevresinde örnek gösterilen bir isim olmuştur. İnsanlara ilham veren yaşam mücadelesi, sevenlerinin takdirini kazanmış, toplumda saygın bir yer edinmesini sağlamıştır.

Kendi yaşamından esinlenerek kaleme aldığı ilk kitabı "Kalbimdeki Solmayan Gül", benzer hayat deneyimlerine sahip birçok okurun büyük beğenisini kazanmıştır. Şimdi ise ikinci eseri "Tut Elimden" ile değerli okurlarıyla buluşmaktadır.

Ayşe Bahadur, bugün eşi ve üç çocuğuyla birlikte İstanbul'da yaşamını sürdürmektedir.

TEŞEKKÜR

Bu kitabın her satırında, bana inanan ve destek veren insanların emeği var. Yolumu aydınlatan, bilgi ve rehberliğini esirgemeyen Ahmet Al Hocam'a; Muhammet Çakmak Bey'e; zarafeti ve ilgisiyle Kübra Arslan Hanım'a; özverili emeğiyle bu yolculuğu kolaylaştıran asistanım Muhammet Dursunoğlu Bey'e yürekten teşekkür ederim.

Sınıfın kapı tıkırtısı duyulunca başlar o yöne çevrildi. Gelen görevli abiydi, herkes pür dikkat ve merakla ona bakıyordu. "Kusura bakmayın hocam dersinizi bölmek istemezdim" deyip öğretim görevlimizin yanına yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı ve "iyi dersler gençler" deyip sınıftan çıktı. Öğretim görevlisi bana bakarak "Kızım Yasemin; dekan bey seni çağırıyor odasına"dedi. Bense şaşkın bir bakışla ayağa kalktım, seri adımlarla sınıftan çıktım, dekan beyin odasına doğru yürümeye başladım. Ben yürüdükçe sanki koridor uzuyordu. Nihayet odasına vardım kapıyı tıklayarak bekledim. Dekan beyin "Gel" sesiyle içeriye girdim.

"Beni çağırmışsınız efendim" diyebildim titrek bir sesle.

"Evet kızım otur sana bir şey söyleyeceğim ama sakin ol. Az önce hastaneden aradılar annen ve baban küçük bir trafik kazası geçirmişler ama korkacak bir şey yok. Durumları iyiymiş, yanına bir arkadaşını da al hastaneye git, beni de durumlarından haberdar et. Çok geçmiş olsun, daha fazla zaman kaybetmeyin hemen gidin."

Ben şaşkın bakışlarla donakalmıştım. Dekan bey bunu fark etmiş olmalı ki; görevli ablaya seslendi.

"Fethiye Hanım bakar mısın."

"Buyurun, dekan bey" diyerek odaya girdi.

"Yasemin kızımıza su verir misiniz? Sonra da sınıftan arkadaşlarından birini çağır, Yasemin kızımıza eşlik etsin."

Abla bir bardak su verdi fakat su boğazımda düğümleniyordu. Kendimi biraz olsun toparlayıp hızlıca odadan çıktım, üniversitenin karşısındaki taksi durağına koştum, taksiye bindim ve şoföre "Üniversite hastanesine" diyebildim sadece. "Şükür trafik de pek yok hanım kızım" diyen şoför abinin cümlesine, "Evet yokmuş şansımıza" desem de o süre bana saatler gibi geldi. Nihayet hastanenin kapısına varmıştık fakat ayaklarımın gücü yoktu araçtan inmeye. İçerde ne ile karşılaşacağımın korkusundan olsa gerek bir türlü çıkamadım araçtan. Şoför abi durumu anlamış olmalı ki bana yardımcı oldu sağ olsun. Birlikte hastaneye girdik. Babamın ve annemin ismini söyledim hemşireye "Kaza nedeniyle getirilmişler" diye de ekledim.

"Ameliyata alındılar. Bekleme salonunda bekler misiniz? Biz size bilgilendireceğiz."

Teşekkür ederek salona geçtim, beynim adeta durmuş bir şekilde ne yapacağımı bilemeden bir o yöne bir bu yöne adılar atarken taksici abinin iç şu suyu demesi ile irkildim.

"Hanım kızım dua et inşallah iyi olacaklar."

"İnşallah abi sağ ol size de zahmet oldu. Çantamı okulda unutmuşum ücretinizi sonra versem olur mu?"

"O nasıl söz hanım kızım biz yabancı mıyız duymamış olayım merak etme ben şimdi çantanı da alır getiririm lazım olur."

"Sağ ol abi."

"Kızım haber vereceğin birileri varsa telefonumdan arayabilirsin" derken kapıdan sınıf arkadaşlarımın girdiğini gördüm

o anda. Onların gelmesiyle biraz olsun kendimde cesaret ve güç buldum. Aralarında Ömer'in de olması daha da güç verdi. Sağ olsunlar saatlerce yanımdan ayrılmadılar. Ameliyathanenin kapısı açıldı. İçerden doktor bey çıkınca hemen yanına koştum. Annem babamın durumlarını sordum. Başını öne eğerek;

"Üzgünüm, bizler elimizden geleni yaptık. Takdir-i İlahi'nin önüne geçemeyiz, başınız sağ olsun babanızı kaybettik. Annenizin ameliyatı da devam ediyor" demesinin ardından kurduğu cümlelerin hiçbirini hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda hemşirenin "İyi misiniz?" Sorusunu duydum.

"Bana ne oldu" diye sordum hemşire hanıma. Hemşire bayıldığımı ve arkadaşlarımın dışarda beklediğini söyledi. Toparlanmaya çalışırken gücümün tükendiğini hissediyordum kollarımın ve bacaklarımın sanki kanı çekilmişti. Hemşirenin yardımıyla ayaklandım, odadan çıktım. Arkadaşlarım yanıma geldiler.

Şaşkın bir halde yüzlerine bakıyordum. Babamı kaybettiğimi düşündükçe başımın uyuştuğunu hissediyordum. Karanlık bir boşluktaydım, çığlıklarımı kimseler duymuyordu. Boğulur gibiydim. Bir an annem aklıma geldi. Peki ya annemi de kaybedersem düşüncesi beni daha da tedirgin etmişti. Saatler sonra uyandığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Allah'ım bana sabır ver annemi bana bağışla ben onlarsız ne yaparım?"

Hıçkırık seslerim koridorun sonuna kadar gitmiş olacaktı ki kapı tıkladı. Odaya gelen Ömer'di, yanıma yaklaşarak;

"Yasemin sen güçlü bir kızsın lütfen biraz kendini toparla en azından annen için. Çok şükür ameliyat iyi geçti."

"Ömer bu çok güzel bir haber sağ ol. Beni annemin yanına götürür müsün?"

"Tamam sakin ol, tutun kolumdan gidelim."

Yoğun bakım odasının camından annemi gördüm. Yüzü kafası sargı içindeydi. Vücudunu gördüm. Yüzünde de kırıklar olduğunu söyledi Ömer.

"Canım yanıyor."

"Biliyorum Yasemin çok zor bir durum ne desem acını dindiremez sabır ve zaman gerekiyor. Yasemin saat geç oldu, yapacak bir şey yok. Seni eve bırakayım biraz dinlen, sabah erkenden birlikte geliriz. Ben doktorla da konuştum, beklememize gerek olmadığını, yapılacak her şeyi yaptıklarını söylediler."

"Sağ ol Ömer beni yalnız bırakmadığın için."

"Tabii ki yanında olacağım biz arkadaşız."

Merdivenlerden inerken duvardaki yazıya gözüm takıldı: Morg. Önceden morg kelimesi beni ürpertirdi ve soğuk gelirdi şimdi ise canım babamın orda oluşu beni o tarafa çekiyordu. Ürpermeden yürüdüm morga doğru, babamı görmek istiyordum. Ömer'in sesiyle toparlandım.

"Yasemin saat geç oldu. Şimdi göstermezler sabah söz ilk işimiz babanı göreceksin şimdi gidelim. Bak hasta olacaksın annenin sana çok ihtiyacı olacak. Seni hasta görürse çok üzülür Sare Teyze."

"Tamam gidelim" dedim gözyaşlarımı silerek. Hastaneden çıktık. Ömer arabasını getirdi araca binince aklıma sabah buraya taksiyle gelip çantamın sınıfta kaldığı geldi. Ücretini verememiştim.

"Onu da hemen vermem gerek dedim." Ömer'e.

"Yasemin için rahat olsun ben o işi hallettim. Düşünme sen bunları."

"Ömer, babam her zaman söylerdi asla kimseye borçlu kalmayın diye. Mecbur kalırsanız da borcunuzu geciktirmeyin derdi. Biz böyle gördük böyle büyüdük ölüm ansızın geliyor. Oysa sabah babamla annemle birlikte kahvaltı yapmıştık. 'Zamanımız çok, daha sonra yaparız' dediğimiz, ertelediğimiz şeyler o kadar çok ki hiç düşünmedik ölümün ansızın gelebileceğini. Dün babamın babalar gününü kutladım. Saatlerce düşünsem son kutladığım babalar günü olacağını nerden bilebilirdim? Sabah birlikte çıktığım evimizden şimdi tek başıma evimize dönmek düşündükçe aklımı kaybedercesine canım yanıyor."

Bahçe kapısını açıp içeri girdik. Sağ olsun Ömer de beni yalnız bırakmadı. Güneşin doğuşuyla hava da aydınlanmaya başlamıştı. Bahçemizin köşesindeki, etrafı rengârenk güllerle çevrili, duvarları, mis gibi kokusuyla ben burdayım diyen hanımeli sarılı çardağa doğru yürüdüm. Kendimi zor da olsa sandalyenin üzerine attım. Bugünden sonra babamla burada oturup kahvemizi yudumlarken sohbetimizi edemeyeceğiz artık...

Hıçkırıklarıma engel olamıyordum. Ömer müsaade isteyip, erkenden geleceğini söyleyerek gitti. Ne kadar güçlü görünmek istesem de bir türlü cesaretim yoktu eve girmeye. Oysa babam hep bana "Sen çok güçlü ve cesursun" derdi... Anladım ki babamın gölgesi bile bana güç veriyormuş. Çantamdan anahtarımı çıkardım. Evin kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açınca babamın ve annemin "Hoş geldin kızım" diyen seslerini tekrar duymak için neler vermezdim. Keşke bu hafta sonu tatile gitmeseydim, annemle babamla daha fazla zaman geçirseydim. Ama biliyorum ki ne kadar pişman olsam da artık babam geri gelmeyecek. Aklıma bir mezarlığın kapısındaki yazı geldi: 'Her canlı ölümü tadacaktır.' Önce annemlerin odasına girdim. Babamı annemi düşündüm. Ne

garip şu ölüm denilen şey Allah'ım bana güç kuvvet ver. Yatağın kenarına oturdum, önce babamın sonra annemin yastığını kokladım. Hâlâ mis gibi kokuyorlardı. Yastıklara sarıldım, acısıyla tatlısıyla yaşadıklarımız geçti tekrar gözümün önünden. Onca yılı nasıl da sığdırdım birkaç saate. Ne kısaymış hayat. Gözlerim daha fazla dayanamadı uykusuzluğa, yorgunluğa, dalmışım ta ki kapının zil sesine kadar. Kendime gelince kapıya doğru yürüdüm, saate baktım daha erken.

"Kim o?"

"Benim Ömer."

Kapıyı açtım.

"Hoş geldin Ömer."

"Hoş bulduk. Kusura bakma evde duramadım. Aklım sende kaldı gelmek istedim. Biraz olsun uyuyabildin mi? Yasemin bir şeyler yemelisin. Rengin bile solmuş, hasta olmandan korkuyorum!"

"Sağ ol Ömer ama hiçbir şey yiyesim yok. Müsaadenle hazırlanayım hemen çıkalım."

"Tamam Yasemin ben dışarda bekliyorum."

On dakika sonra ben de çıktım. Hastaneye yaklaştıkça kalbimin sancısı yüzüme yansıyordu. Mideme kramplar giriyor, derin derin nefes almaya çalışıyordum. Ömer fark etmiş olmalı ki bana bakarak "Yasemin işlediğimiz son dersi hatırla. Ne anlatmıştı hocamız? Üzüntü ve heyecan anında yapmamız gereken ilk şey derin derin nefes almak."

"Evet hocamız çok doğru söylemiş, biraz olsun sakinleşiyor insan. Yoksa boğulur gibi oluyorum. Ömer babam çok istiyordu mezuniyetimi görmeyi. 'Kızımla dans edeceğim' derdi."

Bunları konuşurken yolun nasıl bittiğini anlamadık. Kapıya yaklaşınca;

"Sen beni kapının önünde bekle aracı park edip geliyorum hemen."

Beklemekten başka çarem yoktu. Çünkü içeri yalnız girmeye cesaret edemiyordum.

"Geldim hadi gidelim."

"Önce annemi sonra doktor beyi görelim."

"Tamam Yasemin dediğin gibi olsun."

Yoğun bakım odasına doğru yürürken içimden "Allah'ım annemi bana bağışla" diye yalvarıyordum. Annemi görebilmek için görevli hemşire hanıma rica ettim. Sağ olsun camdan görebileceğimi belirtti. Doktora "Annemin durumu nasıl?" Diye sordum. Henüz uyanmadığını söyledi. "Ağır ameliyat geçirdi. Bu normal bir durum endişelenmeyin" diye de ekledi. Anneme sarılamamak, sadece uzaktan çaresizce bakmak, bir de tıp öğrencisi olarak hiçbir şey yapamamak çok acı. Canım anneciğime öylece bakmaktan, dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Göz yaşlarıma hâkim olamıyordum. Allah hiç kimseyi çaresiz bırakmasın Âmin...

Ömer yanıma geldi. "Yasemin biliyorum çok zor bir durum ama babanın işlerini halletmemiz gerek. Hangi mezarlığa defnedeceğiz fikrin var mı? Bu konuda sana yardımcı olacağım. Öncelikle yakını olarak senin imzan gerekiyor cenazeyi teslim almak için" dedi. "Tamam gidelim" dedim. "Aile mezarlığımız var oraya defnedilecek. Dedem babaannem abim orada ve şimdi de babam..."

Bütün hastane işlemlerini bitirdikten sonra mahallenin muhtarına gittik. Sağ olsun mezar işlemlerinin, sela okunmasının

ve diğer cenaze işlemlerinin çözüleceğini söyledi. Bana da haber vermediğim için biraz sitem etti.

"Haklısın muhtar amca acıma verin. Aklıma gelmedi aramak. O an pek de sağlıklı düşünemedim"dedim. Anlayışla "Tamam kızım sen hiç merak etme biz mahallece sana yardımcı oluruz" dedi. Sağ olsunlar öyle de yaptılar. Daha mahalleden çıkmamıştık ki caminin minaresinden yürekleri yakan, ölümün habercisi olan sela okunmaya başladı. Sonunda babamın ismini söylemesi beni benden kopardı. Ne kadar yaşarsan yaşa sonumuz ölümdür...

Allah Ömer ve komşularımızdan razı olsun beni ve babamı yalnız bırakmadılar. İkindi namazından sonra cenazeyi defnettik. Ne çok seveni varmış babamın onca kalabalığı görünce şaşırdım. Babam emekli öğretmendi, hemen hemen tüm öğrencileri gelmişlerdi. Tek tek saygıyla taziyelerini sundular. Yaşça hepsi de benden büyüklerdi. Mustafa Hocamız dediklerinde hepsinin gözlerinden okunuyordu babama olan saygı ve sevgileri. Allah hepinizden razı olsun babam da hepinizi çok severdi. Müsaade isteyenleri yolculadık. Ömer'e babamla yalnız kalmak istediğimi rica ettim. "Babam zamansız gidişin olmadı babam. Biliyorum elinde olsa bizleri bırakmazdın. Daha bir gün geçti ama yokluğunun acısı şimdiden başladı babam. Şimdi gidiyorum. Her gün yanına geleceğim. Annemin yanına gidiyorum. Henüz senin gittiğinden haberi yok. Uyanamadı... Mekânın cennet olsun."

Ömer'i karşımda görünce bir nebzede olsa acım azalıyordu. İyi ki varsın diyebildim usulca...

"Yasemin eve mi hastaneye mi bırakayım?"

"Anneme gitmek istiyorum belki uyanmıştır."

Hayat bazen tek bir günde değişir. Bir sabah neşeyle evden çıkarsınız, akşam olduğunda artık hiçbir şey eskisi gibi değildir. Sevdiğiniz birini kaybetmenin acısı, içinizi delen bir boşluk bırakır. Bu boşluğu doldurmak imkânsızdır ama zamanla onunla yaşamayı öğrenirsiniz.

Bu hikâye, genç bir kadının en büyük korkularıyla yüzleşmesini, hayatın acımasız yüzüyle sınanmasını ve yeniden ayağa kalkma mücadelesini anlatıyor. Ailesine, dostlarına ve kendisine tutunarak, gözyaşlarının ardından gelen umudu bulma çabasını okurken kendi hayatınızı sorgulayacaksınız.

Satır satır ilerledikçe; ölümün kaçınılmazlığı, sevginin iyileştirici gücü, arkadaşlığın ve dayanışmanın ne kadar kıymetli olduğu gözler önüne seriliyor. Bu hikâye sadece bir kaybın ardından toparlanma öyküsü değil, aynı zamanda insanın içindeki gücü, sabrı ve yeniden sevebilme cesaretini keşfetme yolculuğu.

Yaşam, acılarıyla ve umutlarıyla bir bütün. Kaybetmenin öğrettiği en büyük ders ise, hâlâ hayatta olanlara sımsıkı sarılmak.

Ayşe Banadur

Tül Elmaları

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5779-17-5